

skønt hans Gage var højere, men dette er netop en af de Undtagelser, som bekræfter og stadfæster Reglen, hvilket jeg om lidt skal komme tilbage til. Jeg skal her nævne, at i Tiden før Rottbølls Afskedigelse er der efter 1849 afskediget i alt 13 Dommere i kollegiale Retter. Deraf ere de 12 afskedigede med fuld Gage som Pension; kun en af dem fik Pension efter Pensionsloven, og det laa deri, at han selv søgte om Afsked, og for øvrigt ogsaa, hvis han skulde afskediges, sely maatte søge derom. Det var Overretsassessor Alberg, han var nemlig født i 1811 og blev afskediget i 1862, altsaa kun 51 Aar gammel, men alle de 12 andre bleve afskedigede med fuld Gage som Pension. Nu vil det ærede Medlem maaske dertil sige, at det ikke er det, han har gjort nogen Indvending imod, men at det, han har holdt sig til, var, at Pensionen ikke maa overstige Pensionslovens Grænse, 6,000 Kr. Jeg skal da oplyse, at Højesteretsassessor C. F. Lassen blev afskediget i 1858 med en Pension af 8,000 Kr., at Højesteretsassessor H. J. Kofoed blev afskediget i 1860 med en Pension af 8,000 Kr., og at Højesteretsassessor J. C. Lund blev afskediget i 1868 med en Pension af 8,000 Kr. Det ærede Medlem vil altsaa se, at den Fremstilling, som han har givet efter afdøde Justitsminister Kleins Fremstilling til ham, maa bero paa en eller anden Misforstaaelse. Det er, som jeg nævnede før, rigtigt, at Justitiarius i Højesteret Rottbøll gik af i 1871 med en Pension af kun 6,000 Kr., men jeg har jo ikke gjort gældende, at alle de Dommere i kollegiale Retter, der ere gaaede af siden 1849, have faaet fuld Gage som Pension. Jeg har gjort gældende, at det har været Reglen med enkelte Undtagelser; naar en Dommer er over de 65 Aar, saa kan det ske, at Regeringen af en eller anden Grund ønsker at afskedige ham, medens han selv ikke kræver sin Afsked. Det kan ske, at Regeringen vil afskedige ham, mod hans Villie, og saa er der jo ingen Tvivl om, at den fulde Gage maa være Pension. Det skete i 1856 efter den store Rigsretssag med 5 Højesteretsassessorer, hvoriblandt ingen af dem, jeg har nævnt, var. De gik alle af med fuld Gage som Pension. Det kan ogsaa ske, at den paagældende føler sig stærk nok til at fortsætte med sin Gerning, men at enten Justitiarius eller, hvor det gælder Justitiarius selv, Justitsministeren er af en anden Mening og mener, at han ikke er saa frisk som nødvendigt er for en Dommer i en saadan Stilling, hvorfor han,

uagtet han i og for sig ikke kan siges at modsætte sig sin Afsked, dog alligevel afskediges ved Regeringens Foranstaltning og da faar sin fulde Gage som Pension. Men der kan ogsaa tænkes det Tilfælde, at en Dommer selv føler sig træt og ønsker sin Afsked, men at vedkommende Justitiarius eller, hvis det er Justitiarius selv, vedkommende Minister mener: Nej, skønt den Mand er gammel, staar han dog efter min Mening endnu i saa høj en Grad i sin Kraft, saa han vil kunne virke nogle Aar endnu! Hvis saa Dommeren vil have sin Afsked, maa han selvfølgelig ligesom andre Embedsmænd søge sin Afsked med Pension efter Loven, og det er netop det, som var Tilfældet med Justitiarius Rottbøll. Der foreligger intet om, at man fra Justitsministerens Side fandt, at han burde afskediges, men der forelaa et Ønske fra hans egen Side og ligefrem Ansøgning om Afsked med Pension efter Loven. Det forholder sig altsaa slet ikke saaledes, at der fra 1849 til 1872 har været en Praksis, og at der saa i 1872 er sket et Brud med denne, og at man derfor er kommen over i en ny Praksis, nemlig den, som nu er gældende.

Med det samme, jeg gør disse Bemærkninger til det ærede Medlem, kunde jeg ønske at gøre en anden Bemærkning, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordensdekorationer for Dommere. Det ærede Medlem, og om jeg husker ret, et andet æret Medlem, henviste til, hvorledes Forholdet var i England; der fik Dommerne ikke Dekorationer, der følte Dommerne sig hævede derover! Nu vide vi jo alle sammen, at Forholdet i England er det, at det kun er meget faa Dekorationer, der overhovedet kendes der, og at de særlig ere for militære; men det er paa ingen Maade rigtigt, at Dommerne og de Sagførere, der efterhaanden avancere til Dommere, i England skulde forsmaa ydre Udmærkelser, paa ingen Maade. Her er bleven nævnt i denne Forhandling en berømt afdød engelsk Dommer, Lord Russel of Killowan. Da han begyndte sin Praksis og sin Virksomhed for mange Aar tilbage, var han slet og ret *Mr. Charles Russel*. Da han stod paa Toppen af sin Løbebane, var han bleven *Sir Charles Russel*, og da han var kommen endnu længere hen paa sin Løbebane, var han bleven *Baron Charles Russel*. Naar man nu ved, hvilken umaadelig social Betydning det har i England at høre til Lordernes Kreds, maa man vistnok sige, at vore danske Dommere ere saare beskedne, naar de modtage en Ordensdeko-